

Arrest

nr. 339 125 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 20 november 2025 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 oktober 2024.

1.2. Op 9 juli 2025 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 28 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben, tot de Bakongo-etnie te behoren en het christelijke geloof aan te hangen. U bent geboren in Luanda op [...] maart 2004 en woonde in de wijk Mabor. In het midden van 2021 waren er vrijwilligers nodig in uw buurt om te helpen met het testen van mensen op covid en het toedienen van covidvaccins. U bood zich aan. Uw taken bestonden erin om verslagen te maken van de positieve en negatieve gevallen. Verder moest u soms covid-testen afnemen en vaccins toedienen. Na anderhalve maand of twee maanden kreeg u de opdracht van de baas van het vaccinatiecentrum – A. N. – om de verslagen te vervalsen. Hij droeg u op om meer positieve gevallen in te geven dan er eigenlijk waren. U deed dit niet. Na een tijdje kwam ook de opdracht om vaccins te manipuleren met andere stoffen. U weigerde dit ook. Na een tijdje drong A. N. echter aan. U zei hem dat u dit niet zou doen en besloot uiteindelijk om niet meer terug te keren naar het vaccinatiecentrum.

In september 2021, enkele weken nadat u was gestopt met werken in het vaccinatiecentrum, kwam A. N. met enkele andere mannen tot bij uw ouders thuis. Deze zeiden tegen uw ouders dat als u niet zou terugkeren naar het vaccinatiecentrum ze zowel u als uw ouders zouden vermoorden. Nadien zijn u, uw ouders en uw andere familieleden verschillende keren bedreigd. Daarom besloten jullie eind 2021-begin 2022 naar een andere wijk te verhuizen, Sao Paulo. Na uw verhuis kwam u op een dag A. N. tegen op straat. Hij achtervolgde u en u probeerde aan hem te ontkomen door op een erf te lopen. Toen u op dit erf liep heeft u zich verwond aan glas. A. N. heeft u op dat moment wel niets aangedaan. In Sao Paulo moest u een verborgen leven leiden. U was dit beu en besloot contact op te nemen met uw oom A. N., die in België woont. U regelde een visum voor Portugal en reisde op 18 juli 2024 naar Portugal vanuit Angola. U reisde vervolgens door naar België via Spanje en Frankrijk. Op 21 juli 2024 kwam u aan in België. Op 4 oktober 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

U legde ter ondersteuning van uw VIB uw Angolese identiteitskaart voor en een medisch attest van Dr. J. W..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Aan het begin van het persoonlijke onderhoud op het CGVS legde u een medisch attest neer. Hierop staat dat u een chronische behandeling volgt en dat medisch advies gevraagd werd aan enkele specialisten, maar dat hierover pas meer info zal zijn naar het einde van 2025 toe. De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u naar uw medische situatie waarop u vertelde dat uw gezondheid niet zo goed was toen u hier aankwam waarop enkele onderzoeken werden uitgevoerd en de dokter anemie vaststelde. Er werd u gevraagd of u bepaalde klachten had, waarop u stelde van niet (notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 5). De dossierbehandelaar vroeg of er zaken waren waarmee hij rekening kon houden tijdens het persoonlijke onderhoud, maar u stelde dat u comfortabel was (NPO, p. 6).

Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Angola, wegens vrees voor vervolging door A. N., de man die het vaccinatiecentrum leidde waarvoor u werkte.

Het CGVS hecht echter geen geloof aan uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola en dit omwille van onderstaande redenen:

1. De tijdslijn van uw verklaringen over uw vervolging is onverenigbaar met de informatie op uw Angolese identiteitskaart.

=> Uit de door u neergelegde Angolese identiteitskaart, die werd uitgegeven op 14 juni 2021, blijkt dat u op dat moment reeds in de wijk Sao Paolo woonde terwijl u beweerde dat u in die periode voor het vaccinatiecentrum in de wijk Mabor begon te werken, toen u beweerdelijk nog in Mabor woonde (NPO, p. 13). Bovendien zouden de bedreigingen van uw vervolger A. N. begonnen zijn in september 2021 toen u in Mabor woonde (NPO, p. 15).

=>Uw verklaringen stroken niet met de informatie die blijkt uit de door u neergelegde identiteitskaart. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas reeds bij voorbaat.

2. Het gedrag dat u en uw ouders stelden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging verder.

=> Jullie deden hoegenaamd niets nadat deze A. N. naar jullie huis was gekomen om zowel u als uw ouders met de dood te bedreigen als u niet zou terugkeren naar het vaccinatiecentrum. Wanneer de dossierbehandelaar u vroeg wat u deed om de situatie te verhelpen, antwoordde u dat de optie ter sprake kwam om naar de autoriteiten te gaan, maar dat jullie dit niet deden omdat jullie in een land leven waar veel corruptie is en dat dit niets zou uitmaken (NPO, p. 15). Er mag echter wel degelijk verwacht worden dat u naar de autoriteiten zou gaan bij een dergelijke situatie aangezien u wist wie uw vervolger was en u nota bene kon aanwijzen waar hij werkte. Temeer gezien jullie maandenlang verder niets deden om jullie situatie te verhelpen – tot jullie besloten om te verhuizen naar een andere wijk in Luanda, Sao Paolo (NPO, pp. 15-16). Dergelijke inertie valt niet te verenigen met de door u aangehaalde ernst van de situatie en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Bovendien verhuisden jullie binnen dezelfde stad naar een wijk die volgens Mapcarta op nauwelijks 7 km wandelen ligt van het Ana Paula medisch centrum waar A. N. het hoofd van was (zie administratief dossier). Indien u daadwerkelijk van hem moest ontkomen, kan niet begrepen worden waarom u dermate dichtbij uw vervolger zou blijven.

=> U ging nadat u verhuisde naar Sao Paolo gewoon naar de universiteit, hoewel u zagezegd ondergedoken moest leven (NPO, pp. 9-10). Toen de dossierbehandelaar u hierop wees, antwoordde u dat u altijd naar buiten ging in het gezelschap van iemand. Dit is echter geenszins hetzelfde als ondergedoken leven.

=> U woonde nog 2,5 jaar in Angola nadat uw problemen beweerdelijk waren gestart.

3. Het is absoluut niet aannemelijk dat u geen contact meer zou hebben met uw familie.

=>U beweerde dat u toen u uit Angola vertrok alles had achtergelaten, dat u alles verloor en daardoor met niemand nog contact hebt (NPO, p. 8). Nochtans bent u helemaal niet plots moeten vertrekken uit Angola, maar was dit integendeel een goed gepland vertrek (NPO, pp. 16-17). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat hij niet goed begreep hoe u er dan niet in was geslaagd om de contactgegevens van uw familie mee te krijgen, antwoorde u dat u in de verwarring van te vertrekken uw gsm zou vergeten zijn (NPO, p. 17). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of het dan niet een van uw prioriteiten was om contactgegevens van uw familie te hebben op het moment dat u vertrekt naar een ander continent, antwoordde u dat het inderdaad niet gepland is en dat u zich daar nog altijd schuldig om voelde (NPO, p. 17).

=>Zelfs als er enig geloof werd gehecht aan bovenstaande verklaringen over het verlies van het contact met uw familie – quod non – dan is het nog altijd niet geloofwaardig dat u niet via uw oom A. N., de broer van uw vader, in contact zou gekomen zijn met uw familie (NPO, p. 11). Vooreerst was u er zelf in geslaagd om vanuit Angola in contact te komen met oom A., dus kan er niet ingezien worden dat uw ouders hier niet ook in zouden slagen.

Verder is het zo dat uw oom A. duidelijk contacten heeft in Angola nu hij er in was geslaagd om iemand uw reis vanuit Angola te laten regelen (zie verklaring DVZ, vraag 32). Het is dan ook duidelijk dat u bewust geen zicht heeft willen bieden op uw contact met uw familie in Angola.

Nochtans rust op een verzoeker voor internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de procedure diens volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan de verzoeker is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Het mag duidelijk zijn dat het contact met uw familie van essentieel belang is om uw vrees voor vervolging na te gaan aangezien zij volgens uw beweringen ook vervolgd werden door A. N. en zij u op de hoogte kunnen stellen

van de actuele situatie aangaande uw beweerde problemen in Angola. U heeft dan ook verzaakt aan deze medewerkingsplicht.

=>Uw beweringen in deze context ondermijnen bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

4. U heeft uw VIB laatsttijdig ingediend. Immers kwam u reeds op 21 juli 2024 in België, maar diende u pas 2,5 maand later uw VIB in - op 4 oktober 2024. Nochtans kan van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging wel degelijk verwacht worden dat deze zo snel mogelijk het nodige doet om bescherming te verkrijgen. **Het feit dat dit niet het geval was, relativeert de ernst van uw vrees dan ook nog verder.**

De documenten die u heeft neergelegd kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen:

=>Wat betreft de Angolese identiteitskaart die u heeft voorgelegd wordt er op gewezen dat deze hoogstens uw nationaliteit en identiteit aantoont, dewelke niet in twijfel worden getrokken.

=>Wat betreft het medische document dat u heeft neergelegd, wordt er op gewezen dat dit louter aantoont dat u omwille van gezondheidsredenen tussen maart en juli 2025 vier maal op consultatie ging bij dokter J. W.. In het attest valt te lezen dat er een chronische behandeling lopende is en dat er medische adviezen zijn gevraagd bij specialisten, waarvan er nog twee verwacht worden tegen eind 2025. Waar u stelde dat u niet kon terugkeren naar Angola omwille van uw gezondheidsproblemen, wordt er op gewezen dat dit geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 14 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheid-, zorgvuldigheid- en de samenwerkingsplicht. Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt verzoekster dat rekening houdend met haar specifieke profiel een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd en dat dit *in casu* niet op behoorlijke wijze gebeurde.

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus zet zij eerst uiteen dat de verantwoordelijke van het centrum, A.N. haar opdroeg de testresultaten te vervalsen en de vaccins te manipuleren, dat zij weigerde mee te werken aan deze fraude en naar aanleiding daarvan ernstige doodsb bedreigingen ontving. Nadat in september 2021 N. en zijn medestanders naar de woning van haar ouders kwamen en dreigden hen te doden als verzoekster niet terugkwam naar het vaccinatiecentrum, verhuisde de familie naar de wijk Sao Paulo, maar werd zij daar opnieuw met N. geconfronteerd en bedreigd en verwondde zij zich bij een vluchtpoging. Uiteindelijk besloot zij het land te verlaten en reisde zij met een visum voor Portugal in juli 2024 naar Europa en enkele dagen later naar België waar zij op 4 oktober 2024 haar verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster betoogt volgens dat de beoordeling door het CGVS van de tegenstrijdigheden, onder meer met betrekking tot het adres op haar identiteitskaart onjuist is. Zij stelt dat het algemeen bekend is dat officiële documenten vaak onnauwkeurig of met vertraging worden aangepast en dat het verschil tussen de woonplaats en de feitelijke verblijfplaats eenvoudig kan verklaard worden door administratieve tekortkomingen. Zij stelt dat zij tijdens het gehoor consequente en gedetailleerde verklaringen aflegde die aansluiten bij de context van het land en de problematiek van het gezondheidsstelsel en dat volgens vaste rechtspraak de interne coherentie en het detailniveau zwaar moeten doorwegen bij de geloofwaardigheidsbeoordeling. Zij stelt dat de kern van de zaak is dat zij weigert deel te nemen aan corruptie en fraude in de gezondheidszorg en dat haar weigering om valse testresultaten en gemanipuleerde vaccins te registreren een daad is die ingegeven is door morele en politieke overtuiging. Zij stelt dat het CGVS haar verwijt geen klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten maar zij motiveerde dit door consequent te wijzen op de wijdverspreide corruptie in Angola. Zij wijst er op dat volgens Transparency International Angola in 2024 slechts 32/100 scoorde op de Corruption Perception Index, waarmee het land op plaats 121/180 staat wereldwijd, dat volgens Afrobarometer (2023) 62% van de Angolezen denkt dat mensen die corruptie aanklagen risico lopen op represailles terwijl 59% vindt dat de regering corruptie onvoldoende aanpakt en dat het IMF in 2025 bevestigde dat, ondanks hervormingen sinds 2017 de rechtsstaat zwak blijft en effectieve handhaving ontbreekt. Zij verwijst daarbij naar Transparency International, Corruption Perceptions Index 2024 – Angola, ranking 121/180, score 32/100; Afrobarometer Dispatch AD631 (2023), Angolans see growing corruption, government failure to contain it en IMF, Angola – Selected Issues Paper, juni 2025, hoofdstuk over governance en anti-corruptiebeleid en vermeldt daarbij telkens een consulteerbare weblink. Verzoekster betoogt dat in die context het niet inschakelen van politie of rechtbanken niet kan worden geïnterpreteerd als ongeloofwaardig maar eerder als logisch en beschermend gedrag. Zij stelt dat het CGVS de context van verzoeksters relaas minimaliseert maar dat internationale informatie nochtans aantoonde dat corruptie en wanbeheer ook de gezondheidszorg treffen. Zij betoogt in dit verband dat tijdens de gelekoortsuitbraak van 2016 frauduleuze vaccinatiecertificaten en diefstal van vaccins werd vastgesteld, dat in 2025 de WHO meldde dat meer dan 500.000 kinderen in Angola geen enkele basisvaccinatie hadden gekregen wegens tekorten en inefficiëntie in de gezondheidsdiensten en dat volgens de WHO vaccinatiecampagnes bemoeilijkt worden door structurele tekorten, corruptie en gebrek aan toezicht. Zij verwijst daarbij naar WHO & internationale media, "Yellow fever outbreak in Angola and DRC", 2016, (rapportages over frauduleuze vaccinatiecertificaten) en WHO Africa, "Campaign in Angola: vaccination for all humanly possible", 2025 en vermeldt voor deze bronnen een consulteerbare weblink.

Verzoekster meent dergelijke context het aannemelijk en geloofwaardig maakt dat een verantwoordelijke van een vaccinatiecentrum over de macht beschikte om fraude op te leggen en dat weigering tot deelname gevaarlijk was. Verzoekster stelt verder dat zij aan chronische bloedarmoede lijdt waarvoor zij gespecialiseerde zorg nodig heeft en dat het CGVS stelt dat dit louter via artikel 9ter behandeld kan worden.

Zij meent dat dit element toch moet meegewogen worden bij de beoordeling van internationale bescherming aangezien zij bij terugkeer naar Angola niet enkel gevaar loopt door vervolging maar ook door het gebrek aan adequate medische voorzieningen en zij wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft geoordeeld dat gezondheidsrisico's in samenhang met vervolging relevante elementen zijn voor internationale bescherming. Verzoekster betoogt verder dat waar het CGVS benadrukt dat zij geen contact meer heeft met haar familie dit element toekomstig is en de kern

van het relaas niet raakt. Zij vertrok in chaotische omstandigheden en liet persoonlijke bezittingen, waaronder haar GSM, achter. Verzoekster stelt dat het ontbreken van contactgegevens niet zwaarder mag wegen dan de consistente bedreigingen en vervolgingsfeiten. Zij besluit dat het CGVS haar onderzoek niet naar behoren heeft uitgevoerd, noch haar beslissing draagkrachtig in feite en in rechte heeft gemotiveerd, wat een inbreuk vormt op de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de plicht om rekening te houden met alle elementen, evenals op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster stelt dat het CGVS danig is tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht doordat zij naliel rekening te houden met de actuele veiligheidssituatie in het land van herkomst in samenhang met haar profiel tegen artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet in.

Verzoekster vraagt in hoofdde als vluchteling te worden erkend, of ondergeschikt minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoekster voegt de betekening van de bestreden beslissing, de bestreden beslissing en de BJB-aanstelling toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota's

4.1. In antwoord op de beschikking van de Raad van 18 november 2025 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer van 24 november 2025 waarbij volgende landeninformatie wordt overgemaakt: *"New York University School of Law, Globalex, Angola, Judiciary, s.d. (internetlink), American Bar Association (ABA) POLICY BRIEF, Strengthening Judicial Independence in Angola, American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025, American Bar Association (ABA), Policy Brief - Angolan Traditional and Formal Justice Systems (English), 19/08/2025, Afrobarometer, Angolans highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, National report submitted pursuant to Human Rights Council resolutions 5/1 and 16/21* Angola' s highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, 'Report of the Working Group on the Universal Periodic Review* Angola' en '2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola'"*. Voor deze bronnen wordt telkens een consulteerbare weblink vermeld.

4.2. In antwoord op de beschikking van de Raad van 18 november 2025 reageert verzoekster op de door de commissaris-generaal door middel van haar aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie. Zij stelt dat de bijgebrachte bronnen bevestigen dat de politieke invloed de rechtspraak beïnvloedt, wat een probleem vormt voor mensen die zich verzetten tegen corruptie omdat het rechtssysteem mogelijk geen bescherming biedt tegen machthebbers die corruptie steunen en dat de bijgebrachte bronnen gedetailleerde informatie geven over de problemen in Angola, waaronder de beperkte onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en politiecorruptie en de vervolging van mensenrechtenactivisten, factoren die het gevaarlijk maken voor individuen die zich tegen corruptie verzetten. Daarnaast verwijst zij naar het 2022 Country Report on Human Rights Practices van het US Department of State, waarvoor zij een consulteerbare weblink vermeldt en de informatie die het bevat over de mensenrechtensituatie in Angola. Zij stelt dat het rapport benadrukt dat willekeurige arrestaties een veel voorkomend probleem zijn in Angola en dat dit met name geldt voor mensen die zich verzetten tegen overheidsbeleid of zich uitspreken tegen corruptie of fraude. Verzoekster meent dat zij bij terugkeer het doelwit kan worden van een willekeurige arrestatie en dat dit kan gebeuren zonder legitieme juridische procedures wat betekent dat zij mogelijk wordt gearresteerd zonder duidelijke aanklacht simpelweg vanwege haar verzet tegen de corruptie rond vaccinaties. Zij stelt verder dat er in Angola een aanzienlijk gebrek is aan vrijheid van meningsuiting, dat mensenrechtenactivisten en journalisten vaak worden geïntimideerd, bedreigd en zelfs gearresteerd. De politie wordt vaak beschuldigd van buitensporig geweld tegen burgers die zich verzetten tegen de autoriteiten of corruptie. Zij verkeert in een kwetsbare positie door haar verzet tegen vaccinatiefraude aangezien ze kan worden geïdentificeerd als iemand die de autoriteiten uitdaagt en de overheid kan haar acties als een bedreiging voor de status quo beschouwen.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij*

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en legde bij de indiening van haar beschermingsverzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haar Angolese identiteitskaart (AD, DVZ, Verklaring DVZ, vraag 24). De identiteit en Angolese nationaliteit van verzoekster wordt niet betwist door de commissaris-generaal.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door A.N., hoofd van het Vaccinatiecentrum waar verzoekster volgens haar verklaringen enkele maanden als vrijwilligster werkte in 2021. Volgens haar verklaringen bedreigde A.N. haar en haar ouders met de dood omdat zij haar activiteiten als vrijwilligster stopzette nadat zij weigerde op vraag van A.N. covidtest-resultaten te vervalsen en de vaccins te manipuleren met andere stoffen. Zij verhuisde steeds volgens haar verklaringen begin 2022 naar de wijk Sao Paulo maar kwam hem er tegen op straat waarna hij haar opnieuw bedreigde. Verzoekster verklaart dat zij al die tijd een verborgen leven moest leiden tot zij met de hulp van haar oom, de broer van haar vader, die in België woont, erin slaagde om een visum voor Portugal te bekomen en naar België te reizen, waar zij aankwam op 21 juli 2024. Verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Angola te worden gedood.

6.4. Verzoekster haalt objectieve landeninformatie aan waaruit blijkt dat in 2016 tijdens een uitbraak van gele koorts in Angola en de Democratische Republiek Congo inspanningen om de internationale uitbraak te verhinderen in de war werden gestuurd door de verkoop van valse gele koorts vaccinatie-certificaten als bewijs van vaccinatie na een reis naar gebied waar gele koorts endemisch was, maar dit heeft geen betrekking op mogelijke fraude tijdens de covid-pandemie en meer bepaald tijdens de zomer van 2021 in Angola, toen verzoekster verklaarde dat zij weigerde verslagen over testen te vervalsen (Wikipedia, 2016 Angola and DRC Yellow fever outbreak). In de door verzoekster aangehaalde informatie over een vaccinatiecampagne in Angola van 24 april 2025 kan weliswaar worden gelezen dat volgens de WHO meer dan 500.000 kinderen in Angola geen basisvaccinatie hadden gekregen, maar ook dat de Angolese regering grote inspanningen levert om het immunisatieprogramma te versterken onder meer door een budget voor de aankoop van vaccins te voorzien en plannen heeft voor nieuwe vaccins en dat zij samenwerkt met de WHO, UNICEF, Gavi, en UNDP (WHO, *Campaign in Angola: Vaccination for all is humanly possible*). Ook hieruit kan niet worden afgeleid dat er sprake was van fraude met vaccins tijdens de covid-pandemie.

Uit de andere door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat op regeringsniveau corruptie wijdverspreid en dat er ook corruptie is gemeld in de hogere echelons van de rechterlijke macht. Evenwel opende de Openbare Aanklager een onderzoek naar de voorzitter van het Hooggerechtshof wegens betrokkenheid bij corruptie en afpersing (American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025 en USDOS, 2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola) en werd volgens het IMF in Angola in de periode 2017-2022 vooruitgang geboekt in de strijd tegen corruptie, met onder meer de creatie van een anti-corruptie eenheid en een ongeziene strijd tegen corruptie die resulteerde in de arrestatie en vervolging van personen met een hoog profiel. Evenwel blijken verschillende waarnemers dat dit momentum na 2022 enigszins verloren is gegaan en dat vooruitgang in de strijd tegen corruptie trager gaat van voorzien (IMF, *Governance and The Fight Against Corruption in Angola. Quid Vales? Quo Vadis?*, May 2025). Verder blijkt dat volgens Transparency International Angola 121ste op 180 staat in de corruptie perceptie index

en dat volgens Afrobarometer in april 2023 een aanzienlijk deel van de Angolese burgers denkt dat corruptie stijgt in het land, in het bijzonder in de nationale politie en de regering en dat veel Angolezen melden dat zij smeergeld moeten betalen voor overheidsdiensten en dat volgens velen gewone burgers vergelding riskeren als zij corruptie zouden rapporteren (Afrobarometer: AD361: Angolans see growing corruption, government failure to contain it).

Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat fraude en corruptie veelvuldig voorkomen in Angola en dat in het verleden ook corruptie werd vastgesteld met betrekking tot gelekoortsvaccin-certificaten, ligt in de huidige stand van zaken geen concrete informatie voor met betrekking tot dergelijke fraude en corruptie met betrekking tot covid-testen en vaccins, met inbegrip van de specifieke periode waarin verzoekster haar problemen met A.N. situeert, met name de tweede helft van 2021.

Verzoekster legt geen enkel stuk voor ter staving van haar asielrelaas behalve haar Angolese identiteitskaart. Zij verklaart enkele maanden als vrijwilligster te hebben gewerkt in een vaccinatiecentrum maar kan dit met geen enkel objectief staven. De loutere vaststelling dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt met betrekking tot haar activiteiten als vrijwilligster in het vaccinatiecentrum betekent niet noodzakelijkerwijze dat er geen geloof aan kan worden gehecht, voor zover haar verklaringen hierover voldoende overtuigend zijn. Verzoekster verklaart hierover dat het vaccinatiecentrum A.P. heette, dat het kampte met personeelsgebrek en vrijwilligers begon aan te werven en dat zij zichzelf als vrijwilligster heeft aangemeld in de helft van 2021 (NPO, p. 11, 13). Verzoekster was op dat ogenblik zeventien jaar en zat nog op de middelbare school, die zij volgens haar verklaringen afwerkte in 2022 (NPO, p. 9). Zij stelt dat zij covid-testen mocht uitvoeren, vaccins geven en verslagen schrijven maar dat *“ik werkte eigenlijk alleen op de dienst verslagen en vaccinaties”* (NPO, p. 14). Gevraagd, nadat zij had uitgelegd dat zij covidtesten mocht uitvoeren en vaccins geven, of zij daar bepaalde vaardigheden moest hebben, verklaart verzoekster *“Nee, niet echt. Want voor we begonnen gaven ze ons een uitleg over hoe dit gedaan moest worden”* (NPO, p. 13). Nog daargelaten dat het weinig aannemelijk lijkt dat zeventienjarige middelbare scholieren zoals verzoekster, in Angola covid-testen mochten uitvoeren en vaccins mochten toedienen, kan de Raad slechts vaststellen dat zij geen enkel document neerlegt waaruit kan blijken dat zij voor een vaccinatiecentrum A.P. als vrijwilligster zou gewerkt hebben. Er is licht dus geen objectief element voor dat verzoeksters beweerde betrokkenheid bij vaccinaties, covid-testen en het opstellen van verslagen over deze testen, een kernelement van verzoeksters relaas, kan ondersteunen.

Na grondige analyse van verzoeksters verklaringen over de problemen die zij zou hebben gehad met A.N. hoofd van het vaccinatiecentrum waar zij als vrijwilligster zou hebben gewerkt tussen juni en september 2021 in Luanda, dient te worden vastgesteld, in navolging van de bestreden beslissing en rekening houdend met de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen.

Zo dient, in navolging van de bestreden beslissing, te worden vastgesteld dat de door verzoekster neergelegde originele identiteitskaart werd uitgegeven op 14 juni 2021 en dat als verblijfplaats een adres wordt opgegeven in *“BAIRRO SAO PAULO SAMBIZANGA”* (AD, documenten, stuk 1). Verzoekster verklaarde evenwel tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in Mabori en in Sao Paulo heeft gewoond in Angola en gevraagd wanneer zij naar Sao Paulo is verhuisd: *“in 2022”* en *“de maand kan ik mij niet meer echt herinneren, maar ik weet dat het in 2022 was; Maar het was echt in het begin. Echt het begin van 2022? Ja”* (NPO, p. 7). Zij verklaart verder dat zij in Mabori woonde bij haar ouders, haar broers en/of zussen en twee neven en een neefje (NPO, p. 7). Hieruit blijkt ondubbelzinnig dat verzoekster verklaarde en bevestigde dat zij in het begin van 2022 naar Sao Paulo was verhuisd en dat zij voordien in Mabori woonde. De discrepantie tussen de verklaringen over haar opeenvolgende verblijfplaatsen en de periode waarin zij naar Sao Paulo verhuisde en de gegevens op haar identiteitskaart met betrekking tot haar adres in Luanda, is wel degelijk relevant nu verzoekster heeft uiteengezet dat de reden waarom zij met haar ouders naar Sao Paulo verhuisde was dat A.N. naar hun huis zou zijn gekomen en verzoekster en haar ouders met de dood zou bedreigd hebben indien verzoekster niet zou terugkomen naar het vaccinatiecentrum en A.N. de mensen die verzoekster kenden, zoals haar broers, met dezelfde dreigementen aansprak (NPO, p. 11). Verzoekster beweert in het verzoekschrift dat het algemeen bekend is dat in Angola dat officiële documenten onnauwkeurig of met vertraging worden aangepast, maar reikt geen officiële bronnen aan waaruit dit zou blijken. Bovendien blijkt uit de identiteitskaart dat deze werd afgeleverd op juni 2021 en dus een half jaar voor zij volgens haar verklaringen verhuisde naar Sao Paulo. Waar nog zou kunnen worden aangenomen dat administratieve nalatigheid of vertraging de oorzaak kan zijn van het laattijdig aanpassen van een adresverandering, kan dit evenwel geen plausible verklaring bieden voor de vaststelling dat haar adres een half jaar voor haar eigenlijke verhuis al op haar identiteitskaart zou zijn aangepast. Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat zij haar identiteitskaart reeds voor haar verhuis naar Sao Paulo zou hebben laten aanpassen. Dat het verschil

tussen haar woonadres en de feitelijke verblijfplaats eenvoudig kan verklaard worden door administratieve tekortkomingen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen de objectieve gegevens op haar originele identiteitskaart betreffen wel degelijk de kern van haar vluchtrelaas en kunnen niet afgedaan worden als een onbelangrijk detail nu deze betrekking heeft op het ogenblik waarop zij zou zijn verhuisd en dat door verzoekster ongeveer vier maanden na de eerste bedreigingen in september 2021 wordt gesitueerd, terwijl uit de identiteitskaart blijkt dat haar adres minstens al in juni 2021 in Sao Paulo was. Verzoekster woonde dus, in tegenstelling tot wat zij beweerde, niet in de wijk Mabori, waar ook het vaccinatiecentrum zich bevond, toen zij bij het vaccinatiecentrum aan de slag ging en toen de bedreigingen volgens haar verklaringen begonnen in september 2021. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de beweerde bedreigingen door A.N. ten aanzien van verzoekster en haar familieleden, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Voorts dient te worden vastgesteld dat volgens haar verklaringen verzoekster aan de universiteit Instituto Superior di Angola begon te studeren in 2022 en dat zij het eerste jaar heeft afgewerkt en het tweede niet (NPO, p. 10). Hoewel zij verklaart dat de reden waarom zij uiteindelijk in juli 2024 Angola verliet was dat zij een verborgen leven moest leiden vanwege de dreiging van A.N., blijkt dus dat zij nog naar de universiteit ging. Hiermee geconfronteerd verklaart verzoekster, dat zij altijd in gezelschap naar buiten ging, maar er kan bezwaarlijk uit haar beschrijving worden afgeleid dat zij een verborgen leven leidde, in de zin dat zij in Sao Paulo ondergedoken diende te leven. Vermits verzoekster volgens haar verklaringen nog anderhalf jaar studeerde aan de universiteit voor zij Angola verliet, stelde zij zich hierdoor minstens bloot aan verdere bedreigingen door A.N., een risico dat zij allicht niet zou nemen indien zij, zoals zij beweert, bedreigd werd door A.N. en zich zodanig bedreigd voelde dat zij een ondergedoken leven moest leiden. Bovendien blijkt verzoekster, wat betreft de gebeurtenissen na hun verhuis naar Sao Paulo, enkel nog te verwijzen naar één beweerdelijk incident waarbij zij A.N. op straat zou hebben tegenkomen en een erf zou hebben opgelopen waar zij zich gesneden zou hebben. Gevraagd of zij na haar verhuis naar Sao Paulo ooit nog problemen heeft gekend met deze A. verklaart verzoekster *“Uhm, nee, want we leefden echt ondergedoken. Misschien als we heel veel buiten zouden zijn, dat hij ons dan wel zou kunnen vinden, maar dat hebben we zoveel mogelijk vermeden. Dus er was ook nog die andere situatie in 2022 dat ik hem was tegengekomen op straat, daarom ben ik verstoopt beginnen te leven, hij had mij vastgepakt en bedreigd, toen ben ik op dat erf gelopen en heb ik mij gesneden”* (NPO, p. 16). Zij verklaart daarbij dat dit incident gebeurde na de verhuis naar Sao Paulo en gevraagd wanneer dit precies was in 2022 *“Helemaal in het begin”* (NPO, p. 16). Nog daargelaten dat hieruit blijkt dat zij initieel stelde dat zij geen problemen meer kende met A.N. na de verhuis naar Sao Paulo om dan onmiddellijk daarna toch te stellen dat het incident waarbij zij zich op een erf verwondde plaatsvond na de verhuis, blijkt hieruit in elk geval dat de laatste beweerde bedreiging plaatsvond in het begin van 2022 en verzoekster daarna geen gewag meer maakt van specifieke incidenten met deze persoon. Verder blijkt verzoekster na haar verhuis naar Sao Paulo er nog tweeënehalf jaar verbleven te hebben vooraleer zij uiteindelijk naar België kwam met de hulp van de broer van haar vader die toen reeds in België verbleef en er nu nog verblijft. Gevraagd of er een specifieke aanleiding of gebeurtenis was waarom zij besloot om het land te verlaten verklaart verzoekster *“Uhm ja, het was omwille van al dingen dat ik dacht, het is te zeggen, als ik hier ben dan moet ik altijd zo verstoopt leven, niemand verdient dit, altijd verstoppen, bang voor wie je tegenkomt op straat, daarom dat ik besloten heb om de hulp van mijn nonkel in te roepen en op dat moment kreeg ik ook problemen met mijn gezondheid en daarom besloot ik dat het beter was om te reizen. Ik ben jong, ik wil een opleiding volgen, ik wil een diploma halen, omdat ik in Angola altijd met angst zou moeten leven, heb ik besloten om daar te vertrekken en ook omwille van mijn gezondheid”* (NPO, p. 16). Hieruit blijkt dat verzoekster geen concrete gebeurtenis of aanleiding vernoemt voor haar vertrek uit Angola 2, 5 jaar nadat zij naar Sao Paulo verhuisde en ook uitdrukkelijk verwijst naar haar gezondheidstoestand en haar wens om een opleiding te volgen als reden om haar land van herkomst te verlaten. De vaststelling dat zij nog 2, 5 jaar na het beweerdelijke laatste incident met A.N. in Luanda bleef wonen zonder dat zij verder nog specifieke problemen kende omwille van haar weigering om valse verslagen op te stellen inzake de covid-testen en vaccins te manipuleren, en dat zij uitdrukkelijk verwijst naar haar gezondheid en wil om een opleiding te volgen als concrete aanleiding voor haar vertrek uit Angola doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid beweerde bedreigingen door A.N. in de nasleep van haar beweerde vrijwilligstersactiviteiten in het vaccinatiecentrum minstens aan de ernst ervan en de actualiteit van de door haar geuite vrees voor vervolging door A.N.. Indien A.N. daadwerkelijk verzoekster tot op heden zou viseren omwille van haar weigering om verslagen te vervalsen en om terug actief te zijn voor het vaccinatiecentrum, is het weinig aannemelijk dat hij haar sinds begin 2022 tot haar vertrek tweeënehalf jaar later volledig ongemoeid zou laten. Verzoekster voert geen enkel verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent haar verblijf in Sao Paulo en haar studies aan de

universiteit. Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook een indicatie van ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met A.N. als reden voor haar vertrek uit Angola.

Verder kan in navolging van de bestreden beslissing geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat zij geen contact meer heeft met haar familie omdat zij bij haar vertrek alles heeft achtergelaten, alles verloren heeft en zij geen nummer meer heeft waarop zij haar familieleden zou kunnen bereiken. Zij verklaart hierover verder dat zij voor haar vertrek nergens hun nummer is opgeschreven, *“want zelfs de gsm heb ik moeten achterlaten, ik heb dus niets opgeschreven, ik was alleen maar gefocust om daar te kunnen vertrekken”* (NPO, p. 8). Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij plots is moeten vertrekken uit Angola maar ging het om een goed gepland vertrek. Verzoekster verklaarde immers dat zij een paar dagen voor hun vertrek door J. op de hoogte gebracht werd van de datum van vertrek en dat J. haar had gezegd dat zij *“klaar moest staan op de 18e”* (NPO, p. 17). Verzoeksters verklaring, geconfronteerd met haar eerdere verklaring dat zij de contactgegevens van haar familie niet kon meenemen bij haar vertrek, dat zij *“met heel de verwarring van te vertrekken op reis ben ik mijn gsm vergeten”* is gelet op het voorgaande weinig overtuigend. Verzoekster is immers allesbehalve halsoverkop vertrokken uit Angola want zij wist al enkele dagen op voorhand wanneer zij zouden vertrekken. Bovendien bevestigde verzoekster zelf dat het voor haar een prioriteit was om eens aangekomen op een plek ver weg van haar familie in contact te kunnen staan met haar familie (NPO, p. 17) en stelt zij dat het niet zo gepland was dat zij geen contactgegevens meer zou hebben van haar familie. Voorts is het niet geloofwaardig, zelfs al zou worden aangenomen dat zij haar GSM zou vergeten zijn bij haar vertrek en zij de telefoonnummers van haar familieleden niet op een andere wijze zou bewaard hebben zoals zij beweert, dat zij niet via haar in België verblijvende oom, die de broer is van haar vader, niet in contact zou kunnen komen met haar familie. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Zelfs als er enig geloof werd gehecht aan bovenstaande verklaringen over het verlies van het contact met uw familie – quod non – dan is het nog altijd niet geloofwaardig dat u niet via uw oom A. N., de broer van uw vader, in contact zou gekomen zijn met uw familie (NPO, p. 11). Vooreerst was u er zelf in geslaagd om vanuit Angola in contact te komen met oom A., dus kan er niet ingezien worden dat uw ouders hier niet ook in zouden slagen. Verder is het zo dat uw oom A. duidelijk contacten heeft in Angola nu hij er in was geslaagd om iemand uw reis vanuit Angola te laten regelen (zie verklaring DVZ, vraag 32). Het is dan ook duidelijk dat u bewust geen zicht heeft willen bieden op uw contact met uw familie in Angola.”* Verzoekster voert geen ernstig verweer tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij vertrok in chaotische omstandigheden en haar persoonlijke bezittingen, waaronder haar GSM achterliet. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat uit de door haar zelf geschetste omstandigheden van haar vertrek blijkt dat dit goed voorbereid en allesbehalve chaotisch was en dat zelfs indien zou aangenomen worden dat zij haar GSM vergeten zou zijn het niet geloofwaardig is dat zij niet via haar oom, de broer van haar vader in contact zou kunnen komen met haar familie in Angola. Haar uiterst summiere betoog op dit punt doet hieraan geen afbreuk. Zij weerlegt dan ook geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij bewust geen zicht heeft willen bieden op haar contact met haar familie. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing is dit *in casu* wel degelijk relevant aangezien verzoekster zich in haar beschermingsverzoek onder meer beroept op de bedreigingen door A.N. die ook haar ouders en broers zouden te beurt gevallen zijn. Het is dan ook in het licht van de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen met A.N. en de actualiteit ervan, niet zonder belang een zicht te krijgen op de huidige situatie van haar familieleden in Angola. De Raad kan slechts vaststellen dat zij hier geen zicht op biedt en geen geloofwaardige verklaring heeft voor het gebrek aan enig contact met en dus informatie over haar familieleden die zich nog in Angola bevinden en dat dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de problemen met A.N. als één van de redenen van haar vertrek uit Angola.

Zoals reeds aangehaald, blijft corruptie in alle geledingen van de Angolese maatschappij een belangrijk probleem en is dit zeker het geval in de perceptie van veel Angolezen en leeft het idee dat het aanklagen van corruptie negatieve gevolgen kan hebben. Verzoekster heeft een punt waar zij stelt dat zij gewezen heeft op het feit dat zij heeft gewezen op de wijdverspreide corruptie als reden waarom zij A.N. niet heeft aangeklaagd en dat het feit dat zij zich niet tot de Angolese autoriteiten heeft gewend als dusdanig niet als een indicatie van ongeloofwaardigheid kan gelden in het licht van de aangehaalde landeninformatie inzake de corruptie in het land en de gebrekkige overheidsbescherming. In de bestreden beslissing wordt gesteld, zonder te verwijzen naar objectieve landeninformatie, dat van verzoekster kon verwacht worden dat zij naar de autoriteiten zou gaan omdat zij wist wie haar vervolger had en kon aanwijzen waar hij werkte. Gelet op de bovenstaande landeninformatie kan indien haar verklaarde problemen met A.N. geloofwaardig zouden zijn, wat hier niet het geval is, verzoeksters stelling dat het gelet op de corruptie in Angola niets zou hebben uitgehaald om klacht in te dienen niet zonder grond zou zijn. Dit motief kan de bestreden beslissing dan ook niet schragen. Deze vaststelling weegt *in casu* evenwel niet op tegen de

hierboven besproken en uiteengezette redenen waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters problemen met A.N. tot begin 2022. Het aangehaalde motief acht in de Raad *in casu* dan ook overtuigend.

Uit de overige door verzoekster bijgebrachte landeninformatie blijkt nog dat de persvrijheid aan banden wordt gelegd in Angola en dat regeringskritische protesten weliswaar toegelaten worden maar dat activisten en deelnemers aan dergelijke protesten kunnen te maken krijgen met gewelddadige repressie en willekeurige detentie, hoewel in 2024 en 2025 personen die naar aanleiding van protesten tegen de regering werden opgepakt vaak zonder enige tenlastelegging weer vrijgelaten werden, terwijl rechtbanken deelnemers aan protesten in een aantal gevallen vrijspraken wegens gebrek aan bewijs. Excessief gebruik van geweld door politieagenten blijft voorkomen in Angola en politieke activisten die hun protest uiten tegen de huidige regering of haar beleid kunnen te maken krijgen met ernstige mensenrechtenschendingen door de politie- en veiligheidsdiensten (USDOS, 2023 *Country Report on Human Rights Practices: Angola*). Verzoekster heeft de haar aangehaalde problemen omwille van haar weigering om testresultaten te vervalsen en vaccins te manipuleren niet aannemelijk gemaakt omdat haar verklaringen hierover om de hierboven uiteengezette redenen niet geloofwaardig zijn. Verzoeksters betoog dat uit de door de commissaris-generaal in haar aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie inzake overheidsbescherming blijkt dat de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht beperkt is en niet voldoende voorbereid om mensen te beschermen in corruptiezaken, dat willekeurige arrestaties een veelvoorkomend probleem zijn, dat er een gebrek is aan vrije meningsuiting en dat verzoekster als persoon die zich tegen corruptie bij vaccinaties heeft verzet het risico loopt om het doelwit te worden van vervolging, intimidatie of politiegeweld of arrestaties door corrupte politiemensen die verbonden zijn met frauduleuze netwerken is niet dienstig en kan niet tot een ander besluit leiden.

Gelet op het voorgaande zijn de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld en kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over Angola, dient te worden besloten dat verzoekster de door haar aangehaalde problemen met A.N. omwille van haar weigering om covidtestresultaten te vervalsen en vaccins te manipuleren niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Er kan niet worden besloten dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij in geval van terugkeer naar Angola omwille van deze aangevoerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen vervolging riskeert.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Angola riskeert te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade omwille van de door aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met A.N..

In de mate dat verzoekster betoogt dat zij omwille van haar medische problemen een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt en daarbij verwijst naar het door haar neergelegde medische attest van dokter J.W. (AD, documenten, stuk 2) wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen*

is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Met haar algemeen betoog dat zij omwille van haar chronische bloedarmoede gespecialiseerde zorg nodig heeft en gevaar voor vervolging loopt door het gebrek aan adequate medische voorzieningen, toont zij geenszins aan dat haar in haar land van herkomst opzettelijk medische zorg zal worden geweigerd en dat een mogelijke verslechtering van haar gezondheidstoestand het gevolg zou zijn van het intentioneel handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoekster meent dat zij omwille van haar medische problemen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning dient zij de daartoe voorziene procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan te wenden, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. De Raad stelt verder vast dat verzoekster de inhoudelijke vaststellingen inzake het medisch document van dokter J.W. in de bestreden beslissing, die correct zijn, niet betwist en dat dit document geen ander licht kan werpen op de bovenstaande analyse inzake verzoeksters nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor haar vertrek uit Angola in dat land zou hebben gekend.

7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET